

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2020 r.

DIH-4.712.1.2020.TN

DECYZJA DIH-IV-48/2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 189k § 1 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 i 695), zwanej dalej „KPA”, art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1668), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej” po rozpatrzeniu odwołania z dnia 27 marca 2020 r., wniesionego przez Pana Z. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Z. R. F. U. H. R, z miejscem wykonywania działalności gospodarczej w C., od decyzji Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Krakowie, zwanego dalej „Małopolskim WIIH” (nr akt kontroli: ZT.8361.164.2019) z dnia 10 marca 2020 r. wydanej **w przedmiocie odmowy umorzenia w całości administracyjnej kary pieniężnej w wysokości 10 000 zł (dziesięć tysięcy złotych)** wymierzonej w/w przedsiębiorcy decyzją Małopolskiego WIIH nr 189/2019 z dnia 10 października 2019 r. i utrzymanej w mocy po jej zaskarżeniu decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów DIH-2 Nr 3/2020 z dnia 16 stycznia 2020 r. z powodu niewykonania przez w/w przedsiębiorcę obowiązku, o którym mowa w art. 6c ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz.U. z 2019 r. poz. 660 i 1527 oraz z 2020 r. poz. 284), zwanej dalej „ustawą o systemie monitorowania jakości paliw” w ten sposób, że w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego - węgla kamiennego „ekogroszek”, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a ww. ustawy, przedsiębiorca nie wystawił dokumentu zwanego „świadectwem jakości”, potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1890), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie wymagań jakościowych”,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W dniu 30 marca 2020 r. do Małopolskiego WIIH wpłynęło odwołanie z dnia 27 marca (bez wskazania roku), które zostało nadane drogą elektroniczną, a następnie w dniu 2 kwietnia 2020 r. wpłynęło to samo pismo w oryginale nadane drogą pocztową w dniu 31 marca 2020 r., które zostało wniesione przez Pana Z. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Z. R. F. U. H. R. Odwołanie zostało wniesione od decyzji Małopolskiego WIIH (nr akt kontroli: ZT.8361.164.2019) z dnia 10 marca 2020 r. wydanej w przedmiocie odmowy umorzenia w całości administracyjnej kary pieniężnej w wysokości

10 000 zł wymierzonej w/w przedsiębiorcy decyzją Małopolskiego WIIH nr 189/2019 z dnia 10 października 2019 r. i utrzymanej w mocy po jej zaskarżeniu decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej „Prezesem Urzędu”, DIH-2 Nr 3/2020 z dnia 16 stycznia 2020 r. z powodu niewykonania przez w/w przedsiębiorcę obowiązku, o którym mowa w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania jakości paliw, w ten sposób, że w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego - węgla kamiennego „ekogroszek”, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a ww. ustawy, przedsiębiorca nie wystawił dokumentu zwanego „świadectwem jakości”, potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu sprawie wymagań jakościowych. Zaskarżona decyzja Małopolskiego WIIH została doręczona stronie w dniu 23 marca 2020 r. natomiast odwołanie zostało nadane u operatora publicznego usług pocztowych w dniu 31 marca 2020 r. Pismem z dnia 6 kwietnia 2020 r. Małopolski WIIH przekazał przedmiotowe odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej „Prezesem Urzędu”.

Inspektorzy reprezentujący Małopolskiego WIIH w dniu 8 lipca 2019 r. przeprowadzili kontrolę w składzie węgla w B. należącym do Pana Z. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Z. R. F. U. H. R, w przedmiocie i zakresie identyfikacji kontrolowanego przedsiębiorcy oraz obowiązków określonych w art. 6c i art. 6d ustawy o systemie monitorowania jakości paliw tj. wystawiania świadectwa jakości paliwa stałego i jego właściwej treści. W toku kontroli przeprowadzonej 8 lipca 2019 r. stwierdzono, że Kontrolowany przedsiębiorca wprowadzając do obrotu paliwo stałe w postaci węgla kamiennego ekogroszek, stanowiącego przedmiot zakupu kontrolnego, dokonanego przez inspektorów Małopolskiego WIIH, z Delegatury w Tarnowie, w ilości 50 kg (2 worki po 25 kg), nie wystawił dokumentu potwierdzającego spełnienie przez to paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych tj. świadectwa jakości dla węgla kamiennego ekogroszek. Niewystawienie świadectwa jakości dla paliwa stałego stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania jakości paliw, zgodnie z którym przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego, przeznaczonego do użycia w gospodarstwach domowych lub w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b tej ustawy, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2. Pismem z 16 września 2019 r. Małopolski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia w drodze decyzji kary pieniężnej z tytułu niewystawienia świadectwa jakości dla paliwa stałego, co narusza art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania jakości paliw oraz pouczył Stronę o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego.

Małopolski WIIH w dniu 10 października 2019 r. wydał decyzję Nr 189/2019 wymierzającą Stronie karę pieniężną w wysokości 10 000 zł z tytułu nieprzestrzegania obowiązku, o którym mowa w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania jakości paliw, tj. niewystawienie dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych. Strona odwołała się od decyzji Małopolskiego WIIH pismem z 25 października 2019 r. Prezes Urzędu po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w II instancji wydał decyzję DIH-2 Nr 3/2020 z dnia 16 stycznia 2020 r. utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję I instancji. Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wniosła strona, a postępowanie prowadzone jest pod sygnaturą akt VI SA/Wa 849/20.

Niniejsza sprawa została zainicjowana wniesieniem przez stronę Wniosku o umorzenie administracyjnej kary pieniężnej do Małopolskiego WIIH z dnia 3 lutego 2020 r. w trybie art. 189k KPA, w którym to wniosku strona wniosła o umorzenie w całości obowiązku zapłaty nałożonej kary pieniężnej w kwocie 10 000 zł. Strona powołała się na ważny interes strony i interes publiczny, które wiążą się z aktualną nie najlepszą koniunkturą

na rynku usług które świadczy firma: ciepła zima, duży import węgla z zagranicy, zastój z uwagi na porę roku w branży budownictwo, zatory płatnicze na rynku usług, trudna sytuacja finansowa kontrahentów, szybki wzrost kosztów pracy, trudności z pozyskaniem wartościowych pracowników. Strona wskazała, że wspólne gospodarstwo domowe rodziny tworzą 3 osoby. Strona nie jest zatrudniona na umowę o pracę i ponosi standardowe koszty związane z leczeniem, utrzymaniem, pomocą dzieciom, które założyły swoje rodziny. Strona posiada nieściągalne wierzytelności z okresu prowadzenia działalności. W roku 2018 strona zakończyła rozliczanie straty z lat wcześniejszych. W związku z powyższym, zysk wypracowany w roku 2018 pokrywał wcześniejsze straty. Strona załączyła do wniosku dokumenty w postaci PIT 36L za rok 2016 i 2017, natomiast nie przedłożyła dokumentu PIT za 2018 r. i 2019 r. Małopolski WIIH pismem z dnia 12 lutego 2020 r. wezwał stronę do przedłożenia w terminie 7 dni potwierdzających jej ważny interes, uzasadniających pozytywne rozpatrzenie sprawy, np. uzasadniających pozytywne rozpatrzenie sprawy, jak np. zeznania podatkowe m.in. za rok 2018 oraz rok 2019, czy też innych, będących w posiadaniu strony. W odpowiedzi na w/w pismo strona przesłała zeznanie roczne PIT 36L za rok 2018 oświadczając, że nie dysponuje jeszcze zeznaniem rocznym za 2019 rok. Dołączyła natomiast wstępny bilans i rachunek zysków i strat za rok 2019. W swoim piśmie z dnia 24 lutego 2020 r. strona podniosła, że zatrudnia około 50 osób, które niejednokrotnie są jedynymi żywicielami w rodzinie i przy tak ogromnych obciążeniach fiskalnych kolejne obciążenie finansowe może spowodować redukcję tej działalności oraz redukcję etatów.

W dniu 10 marca 2020 r. Małopolski WIIH wydał decyzję nr 41/2020, odmawiającą umorzenia w całości administracyjnej kary pieniężnej, wymierzonej decyzją nr 189/2019 w wysokości 10 000 zł z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania jakości paliw poprzez niewystawienie dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych tj. świadectwa jakości. W uzasadnieniu decyzji Małopolski WIIH stwierdził, że strona w przedmiotowym piśmie nie wskazała przesłanek ważnego interesu wnioskodawcy i ważnego interesu publicznego.

Od w/w decyzji Małopolskiego WIIH strona wniosła odwołanie pismem z dnia 27 marca 2020 r. Pismem z dnia 2 kwietnia 2020 r. Małopolski WIIH przekazał w/w odwołanie Prezesowi Urzędu.

W swoim odwołaniu strona podniosła następujące zarzuty i wnioski:

- 1) **naruszenie przepisów postępowania: art. 7, 77 § 1 w zw. z art. 80 KPA** poprzez zaniechanie wszechstronnego wyjaśnienia sprawy oraz przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającego się w szczególności w zajęciu stanowiska, iż nie nastąpiła przesłanka do umorzenia kary;
- 2) **Naruszenie art. 8 § 1 KPA**, poprzez prowadzenie postępowania w sposób niepogłębiający zaufania do władzy publicznej;
- 3) **Zarzut nieuwzględnienia szeregu ważnych okoliczności mogących mieć wpływ na umorzenie;**
- 4) **Strona wniosła o:**
 - uchylenie decyzji organu I instancji w całości i umorzenie administracyjnej kary pieniężnej,
 - ewentualnie o :
 - uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.
 - Strona złożyła wniosek o wstrzymanie wykonania decyzji.

Prezes Urzędu zważył co następuje.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji Organu pierwszej instancji. W toku postępowania Organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie Strony jest uzasadnione oraz sprawdza czy wydana decyzja była prawidłowa.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym ich wszechstronnej oceny.

Podstawą prawną wydania zaskarżonej decyzji jest przepis art. 189k § 1 pkt 3 KPA, zgodnie z którym organ administracji publicznej, który nałożył administracyjną karę pieniężną, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, może udzielić ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części.

Z uwagi na brak uregulowań szczególnych w ustawie o systemie monitorowania jakości paliw odnośnie umorzenia administracyjnej kary pieniężnej, ulga ta może być przyznana w trybie art. 189k § 1 pkt 3 KPA.

Przepis ten jest przepisem opartym na tzw. uznaniu administracyjnym. Oznacza to, że decyzja negatywna wydana na podstawie tej regulacji nie narusza prawa zarówno wtedy, gdy przypadki uzasadnione ważnym interesem strony lub interesem publicznym wystąpiły, jak i wtedy, gdy nie występują. Nawet w sytuacjach wystąpienia okoliczności wynikających z ważnego interesu strony lub z interesu publicznego organ nie jest bezwzględnie zobowiązany umorzyć karę administracyjną. Kontrola legalności decyzji wydawanych w ramach tzw. uznania administracyjnego sprowadza się do stwierdzenia, czy organ uwzględnił całokształt okoliczności faktycznych mających wskazywać na ważny interes strony oraz czy w ramach swego uznania nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów (por. wyrok NSA z 8 maja 2002 r., SA/Sz 2548/00). Kontrola decyzji uznaniowych ogranicza się więc do zbadania, czy postępowanie przeprowadzone zostało zgodnie z przepisami proceduralnymi i czy rozważono w sposób przekonujący wszystkie zgłoszone przez stronę okoliczności (patrz: wyrok WSA w Białymstoku z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. akt II SA/Bk 698/18).

Wszczęcie postępowania w sprawie udzielenia ulgi w wykonywaniu administracyjnej kary pieniężnej jest dopuszczalne jedynie w przypadku, gdy sankcja ta jest wykonalna. Wzrost wykonalności decyzja o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej uzyskuje zaś albo z chwilą, gdy decyzja ta stała się ostateczna, albo gdy z mocy klauzuli zawartej w tej decyzji, postanowienia organu prowadzącego postępowanie lub przepisu prawa uzyskała ona rygor natychmiastowej wykonalności. (patrz: Komentarz do art. 189k pod red. Hausera 2020, wyd. 6/Stankiewicz, Legalis).

Na gruncie niniejszej sprawy, decyzja Prezesa Urzędu DIH-2 Nr 3/2020 z dnia 16 stycznia 2020 r. wymierzająca przedsiębiorcy administracyjną karę pieniężną z powodu niewykonania przez w/w przedsiębiorcę obowiązku, o którym mowa w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania jakości paliw jest decyzją ostateczną lecz nieprawomocną, ponieważ została zaskarżona do WSA w Warszawie. Tym samym postępowanie w sprawie udzielenia ulgi w wykonywaniu administracyjnej kary pieniężnej było w tym przypadku dopuszczalne (data doręczenia decyzji drugo-instancyjnej to 20 stycznia 2020 r., a wniosek o umorzenie kary w całości datowany był 3 lutego 2020 r.).

Z okoliczności sprawy wynika natomiast, że postępowanie administracyjne w zakresie wniosku strony zostało zakończone decyzją negatywną Małopolskiego WIIH z uwagi na nieprzedstawienie przez stronę argumentacji popartej dowodami na istnienie ważnego interesu publicznego lub ważnego interesu strony. Strona bowiem przywołała w swoich pismach argumenty o charakterze ogólnym, niekonkretnym odnoszące się do czynników

klimatycznych, sytuacji gospodarczej panującej na rynku sprzedaży paliw stałych, ogólnych warunków i uciążliwości związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej czy prowadzeniem gospodarstwa domowego. W swoich pismach strona nie wskazała ani jednego argumentu skonkretyzowanego odnoszącego się do aktualnej sytuacji strony uniemożliwiającej faktyczne niezrealizowanie obowiązku zapłaty administracyjnej kary pieniężnej. Z uwagi na ekonomikę procesową wynikającą z art. 12 § 1 KPA – zasady szybkości i prostoty postępowania, organ I instancji uznał, że te przesłanki nie zostały zrealizowane i wskazał, że strona nie udowodniła okoliczności, którymi motywuje swój wniosek. Powyższe miało miejsce po wezwaniu strony przez organ I instancji do przedstawienia dokumentów potwierdzających jej ważny interes, uzasadniających pozytywne rozpatrzenie sprawy. Z uwagi na brak określenia, doprecyzowania, skonkretyzowania przez stronę przesłanek dopuszczalności zastosowania ulgi w taki sposób, aby procedowanie w zakresie przyznania tej ulgi mogło się toczyć, organ I instancji zakończył postępowanie decyzją negatywną. Organ I instancji wskazał, że w interesie strony jest wykazanie istnienia przesłanek do przyznania ulgi, a co ważniejsze, to strona najczęściej, a nie organ, ma wiedzę o swojej sytuacji materialnej, rodzinnej i osobistej oraz o przeszkodach w spłacie należności.

Należy zwrócić uwagę, że w związku z brakiem określenia przez stronę przesłanek dopuszczalności ulgi, dalsze procedowanie w zakresie kwalifikacji do umorzenia administracyjnej kary pieniężnej w ramach pomocy publicznej czy pomocy de minimis nie miało uzasadnienia prawnego ani faktycznego. Pojęcie pomocy publicznej zarówno na gruncie KPA jak i przepisów o finansach publicznych w przypadku wniosku o umorzenie kary pieniężnej w całości, uzależnione jest od takich samych przesłanek określonych w art. 189k § 1 KPA czyli zaistnienia ważnego interesu strony i ważnego interesu publicznego, które nie zostały przez stronę doprecyzowane. Natomiast celem pomocy de minimis jest wspieranie innowacyjności przedsiębiorców, co również na gruncie niniejszej sprawy nie ma zastosowania, ponieważ pomimo bardzo wysokiego przychodu osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2018 roku, w celu uzyskania ulgi przedsiębiorca przywoływał konieczność ponoszenia ciężarów ze standardowych kosztów utrzymania rodziny oraz pomocy dzieciom, które założyły własne rodziny. Powyższe wskazuje, że przedsiębiorca przy prowadzeniu działalności gospodarczej ukierunkowany jest na konsumpcję a nie na innowacyjność swojego przedsiębiorstwa. Administracyjna kara pieniężna powiązana jest z naruszeniem przepisów prawa przez przedsiębiorcę i tylko w wyjątkowych okolicznościach powinna podlegać umorzeniu w całości. Strona nie wniosła innego wniosku, jak np. rozłożenia należności na raty, co warunkuje bezwzględną i rygorystyczną analizę przesłanek z punktu widzenia dopuszczalności umorzenia administracyjnej kary pieniężnej w całości.

Odnosnie umorzenia administracyjnej kary pieniężnej w całości lub w części, w orzecznictwie i w doktrynie wyrażany jest pogląd, że instytucja umorzenia należności powinna być stosowana w odniesieniu do administracyjnych kar pieniężnych w sposób powściągliwy, gdyż:

"brak możliwości umorzenia nieuiszczonych w terminie sankcji administracyjnych w postaci kar pieniężnych uzasadniony jest także funkcjami jakie one pełnią tj. funkcją represyjną i prewencyjną. Funkcje te będą osiągnięte, gdy podatnik będzie miał świadomość nieuchronności kary. A to będzie spełnione, gdy podatnik będzie miał świadomość, że naruszenie obowiązków nałożonych przez ustawodawcę spowoduje nałożenie na niego kary pieniężnej, która podlega przymusowemu wykonaniu i nie ma możliwości uniknięcia tej kary poprzez jej umorzenie, gdy nie zostanie uiszczona w wyznaczonym terminie. Z tych też względów przepisy prawa z reguły nie przewidują możliwości umorzenia, uchylecia albo zmniejszenia wymierzonej kary" (m.in. wyr. WSA w Gliwicach z 23.4.2010 r., III SA/GI 533/10, M. Wincenciak, Sankcje w prawie administracyjnym i procedura ich wymierzania, Warszawa 2008, s. 264).

Ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej stanowią formę pomocy udzielonej przez państwo stronie po to, by przez stosowanie zasady egzekwowania administracyjnej kary pieniężnej nie doprowadzić do skutków niepożądanych z punktu widzenia zarówno społecznego, jak i indywidualnego, odnoszącego się do strony oraz jej najbliższych, a także osób zależnych od niej. Chodzi zatem o to, by wskutek dochodzenia administracyjnych kar pieniężnych Państwo nie poniosło w efekcie kosztów większych niż w wypadku zaniechania korzystania z tego uprawnienia. Niemniej jednak ulgi powinny stanowić incydentalną pomoc w stabilizacji sytuacji finansowej strony.

Tym samym rozstrzygnięcie w przedmiocie umorzenia administracyjnej kary pieniężnej oparte jest na uznaniu administracyjnym. Luz decyzyjny organów ograniczają sformułowane przez ustawodawcę przesłanki uwzględnienia wniosku strony o umorzenie kary – wyrażające się w zwrotach niedookreślonych ważnego interesu publicznego lub ważnego interesu strony. Działanie w ramach uznania administracyjnego daje organowi możliwość wyboru określonego kierunku rozstrzygnięcia, jednak dopiero po ustaleniu istnienia wymienionych w przepisach prawa przesłanek. Jeśli żadna z tych przesłanek nie jest spełniona, organ nie ma możliwości wyboru konsekwencji prawnych i bezwzględnie zobowiązany jest odmówić przyznania ulgi. Z kolei, wykazanie istnienia wymaganych przesłanek pozwala organowi na zastosowanie ulgi, jednakże nie jest to równoznaczne z obowiązkiem jej przyznania. Uznanie administracyjne nie oznacza dowolności organu. Działając w oparciu o uznanie organ zobligowany jest przede wszystkim do zachowania wszystkich standardów proceduralnych. Nawet działając w ramach uznania administracyjnego organ nie przestaje być związany jedną z podstawowych zasad postępowania administracyjnego, jaką jest zasada prawdy materialnej (obiektywnej), obligująca organ do podjęcia wszelkich kroków celem dokładnego ustalenia stanu faktycznego sprawy, w zgodzie z rzeczywistym stanem rzeczy (art. 7 i art. 77 § 1 KPA). Zasada ta nabiera szczególnego znaczenia właśnie w przypadku decyzji uznaniowych. Ponadto swobodę wyboru rozstrzygnięcia organu ogranicza wyrażona w art. 7 KPA zasada uwzględniania z urzędu interesu społecznego (publicznego) i słusznego interesu strony. Zasada ta obliguje organ do podjęcia decyzji w sprawie po dokładnym wyważeniu wchodzących w grę konkurujących ze sobą wartości ogólnospołecznych i indywidualnych. Ponadto, organ mając do wyboru różne możliwe sposoby rozstrzygnięcia sprawy, powinien wybrać rozwiązanie zgodne ze słusznym interesem strony, jeżeli nie stoi temu na przeszkodzie interes publiczny. Wybór rozstrzygnięcia dokonany przez organ w ramach uznania administracyjnego może być zaakceptowany jako zgodny z prawem tylko wówczas, gdy będzie się opierał na w pełni wyjaśnionych okolicznościach faktycznych sprawy oraz gdy będzie zgodny z nakazem należytego wyważenia interesu publicznego i indywidualnego w konkretnie rozpatrywanym przypadku. Ustalenie, czy umorzenie zaległej kary pieniężnej jest uzasadnione w konkretnym wypadku ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, wymaga przeprowadzenia wnikliwej analizy sytuacji rodzinnej, majątkowej i finansowej osoby ubiegającej się o zastosowanie ulgi. Poczynienie właściwych ustaleń w tym zakresie nie jest możliwe bez aktywnej współpracy strony z organem. To wszak strona ma najpełniejszą wiedzę w tym zakresie, a zatem jest zobligowana do rzetelnego przedstawienia wszystkich istotnych faktów dotyczących warunków funkcjonowania jej gospodarstwa domowego. Tylko rzetelność oświadczeń strony pozwala na dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych przez organ, stanowiących wyjściową przesłankę do rozstrzygnięcia o zastosowaniu ulgi. (patrz: wyrok WSA w Lublinie z dnia 28 sierpnia 2018 r., sygn. akt I SA/Lu 336/18).

Odnosząc się do analizy wniosku o umorzenie kary na gruncie niniejszej sprawy należy wskazać, że przesłanki zaistnienia ważnego interesu publicznego lub ważnego interesu strony nie zostały właściwie określone i udowodnione przez stronę. Ponadto należy wskazać, że pojęcia ważnego interesu publicznego i ważnego interesu strony mają w art. 189k § 1 KPA

charakter kwalifikowany, czyli, że nie chodzi o zwykły, ogólny, niedookreślony interes tylko o interes, który powinien charakteryzować się istotną wagą i znaczeniem dla Państwa lub dla strony. I to na stronie ciąży obowiązek udowodnienia kwalifikowanego – ważnego interesu publicznego lub kwalifikowanego ważnego interesu strony. Przede wszystkim strona powinna zdecydować się na jaki interes chciałaby się powołać, czy na interes publiczny czy na interes strony, a następnie uzasadnić kwalifikowany charakter tego interesu, określić jego rzeczywistą wagę oraz załączyć odpowiednie dokumenty na poparcie swoich tez. Niedopuszczalne jest, zdaniem organu, wyłącznie cytowanie przesłanek warunkujących zastosowanie tego przepisu bez odpowiedniego i wyczerpującego, a także trafnego uzasadnienia popartego dowodami. Ze względu na wyjątkowy charakter art. 189k KPA samo złożenie wniosku i przywołanie ustawowych przesłanek bez przekonującej argumentacji popartej dowodami jest niewystarczające.

Strona nie załączyła do wniosku ani w odpowiedzi na wezwanie organu I instancji odpowiedniej dokumentacji potwierdzającej zaistnienie tych przesłanek. Przywołana przez stronę argumentacja również nie może zostać uwzględniona ze względu na powoływanie się na utrudnienia o charakterze klimatycznym i makroekonomicznym takie jak: ciepła zima, duży import węgla z zagranicy, zastój z uwagi na porę roku w branży budownictwo, zatory płatnicze na rynku usług, trudna sytuacja finansowa kontrahentów, szybki wzrost kosztów pracy, trudności z pozyskaniem wartościowych pracowników. Ze wskazanymi przez stronę utrudnieniami spotyka się większość przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą. W tym miejscu należy wskazać, że prowadzenie działalności gospodarczej jest ściśle związane z ryzykiem prowadzenia tej działalności, co jest wręcz wkalkulowane w istotę działalności gospodarczej. To od przedsiębiorcy wymaga się, żeby umiejętnie radził sobie z przeciwnościami natury makroekonomicznej i mikroekonomicznej bo na tym polega umiejętne zarządzanie.

Małopolski WIIH jaki i Prezes Urzędu nie dopatrył się istnienia ważnego interesu publicznego w udzieleniu stronie postępowania ulgi polegającej na umorzeniu administracyjnej kary pieniężnej w całości i uznał, że w realiach niniejszej sprawy korzystniejsze z punktu widzenia interesu publicznego jest dochodzenie należności niż zastosowanie ulgi w jej spłacie. W warunkach gospodarczych opartych na zasadzie samodzielności i samofinansowania strona postępowania winna realizować obowiązki związane z zapłatą wymierzonych jej w drodze decyzji kar pieniężnych, dotrzymywać terminów ich płatności i zabezpieczyć środki umożliwiające jej efektywne gospodarowanie. Obowiązkiem każdego przedsiębiorcy jest zabezpieczenie środków finansowych na ich uregulowanie.

Z uwagi na okoliczność, że pojęcie interesu publicznego odnosi się dobra ogólnego i interesu państwa należy wskazać, że argumentacja wskazana przez stronę nie ma w ogóle charakteru analizy interesu publicznego, nie mówiąc już o jego kwalifikowanym charakterze. Warunki meteorologiczne (ciepła zima) nie mają żadnego związku z interesem publicznym.

Przy prowadzeniu działalności gospodarczej przedsiębiorcy powinni umiejętnie zarządzać aby nie ponosić skutków anomalii meteorologicznych i uwzględniać to szacując ryzyko np. poprzez zawieranie umów ubezpieczenia. Inne czynniki wymienione przez stronę mają charakter makroekonomiczny (szybki wzrost kosztów pracy, trudności z pozyskaniem pracowników) i powołuje się na nie większość przedsiębiorców. Nie ulega wątpliwości, że recesja związana z pandemią COVID-19 może ten trend odwrócić na korzyść przedsiębiorcy i strona z uwagi na zwiększanie się bezrobocia znajdzie pracowników.

Natomiast pozostałe argumenty takie jak: duży import węgla z zagranicy, zastój z uwagi na porę roku w branży budownictwo, zatory płatnicze na rynku usług, trudna sytuacja finansowa kontrahentów mają wyłącznie indywidualny charakter w aspekcie makroekonomicznym i pozostają bez związku z interesem publicznym. Tym samym przywołane przez stronę okoliczności nie uzasadniają zastosowania ulgi w oparciu

o kwalifikowany interes publiczny. Interes publiczny odnosi się do zapewnienia bezpieczeństwa Państwa i jego obywateli a także do zagwarantowania sprawiedliwości i praworządności, a nie do czynników mających wpływ na ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej. W kategoriach ryzyka mieszają się również przywołane przez stronę nieściągalne wierzytelności, których wielkość nie przekracza kwoty przychodu uzyskanego przez stronę w 2018 roku.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że to strona naruszyła prawo, dlatego też stronie została wymierzona kara pieniężna za naruszenie ustawowego obowiązku polegającego na niewystawieniu świadectwa jakości paliw stałych.

Argumenty, które zastosowała strona są bardzo subiektywne, nie mają charakteru zobiektywizowanego i nie prowadzą do zagrożenia istotnego interesu zobowiązanego, ponieważ z dostarczonej dokumentacji wynika, że strona nawet wypracowała minimalny zysk w 2019 r., podczas gdy w 2018 r. strona uzyskała dochód. Prowadzenie działalności gospodarczej nie oznacza, że co roku przedsiębiorca będzie uzyskiwał wysokie przychody i duży zysk. Z żadnych przepisów nie wynika, że w przypadku braku przychodów na takim samym poziomie co w roku poprzednim, to Państwo jest zobowiązane do pokrycia tego hipotetycznego zysku, którego spodziewał się przedsiębiorca. W ocenie Prezesa Urzędu, wnioski o umorzenie administracyjnej kary pieniężnej należy kwalifikować w tym przypadku jako niezasadny i oparty na roszczeniowym charakterze przedsiębiorcy, co jest niewskazane pod względem społecznym i ekonomicznym z punktu widzenia interesu Państwa.

Z aktualnego orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego wynika, iż priorytetem jest dbałość o interes Skarbu Państwa, natomiast ulgi w umorzeniu należności podatkowych powinny odnosić się do kryteriów zobiektywizowanych, zgodnych z powszechnie uznawaną hierarchią wartości a nie do subiektywnego przekonania dłużnika. W swoim wyroku z dnia 7 maja 2020 r. Naczelny Sąd Administracyjny orzekł: (sygn. akt I GSK 1658/19):

„Ważne względy społeczne lub gospodarcze zobowiązanego to sytuacja, gdy z powodu nadzwyczajnych przypadków losowych lub szczególnego splotu okoliczności nie jest on w stanie uregulować zaległości podatkowej, przy czym nie można ich utożsamiać z subiektywnym przekonaniem dłużnika. O istnieniu względów społecznych lub gospodarczych zobowiązanego decydować powinny kryteria zobiektywizowane, zgodnie z powszechnie aprobowaną hierarchią wartości. Trzeba jednak mieć też na uwadze i to, że względy ogólnospołeczne wymagają, żeby zobowiązania były realizowane, a zobowiązany nie był po prostu z nich zwalniany.(...) Nie każde trudności finansowe mogą uzasadniać zastosowanie ulgi w postaci umorzenia należności, lecz tylko takie, które w konkretnych okolicznościach wiążąby się z zagrożeniem istotnego interesu zobowiązanego. Tak więc dbałość o interes Skarbu Państwa/jednostki samorządu terytorialnego, rozumiany jako konieczność zapewnienia stałych dochodów państwa/jednostki samorządu terytorialnego wymaga, aby dłużnicy publicznoprawni przestrzegali przepisów prawa, w tym ustawy o finansach publicznych, by była przestrzegana zasada równości i sprawiedliwości "opodatkowania", od której wyłomem są ulgi w ich umarzaniu.”

Odnosząc się do drugiej przesłanki z art. 189k § 1 KPA czyli ważnego interesu strony, to również ta przesłanka nie została właściwie sformułowana przez stronę. Strona nie dookreśliła na czym ma polegać kwalifikowany, ważny interes strony, ani też nie przedstawiła przekonujących argumentów i dowodów na poparcie swoich tez. W swoim odwołaniu Strona wskazała, że wspólne gospodarstwo domowe rodziny tworzą 3 osoby. Strona nie jest zatrudniona na umowę o pracę i ponosi z żoną standardowe koszty związane z leczeniem, utrzymaniem, pomocą dzieciom, które założyły swoje rodziny.

W ocenie Prezesa Urzędu, również ta argumentacja nie odzwierciedla rzetelnego przedstawienia sytuacji rodzinnej strony. Przede wszystkim, strona nie wskazała czy małżonka uzyskuje odrębne dochody (np. pracuje, jest na rencie lub na emeryturze) i czy strona

wykonuje w stosunku do córki ustawowy obowiązek utrzymania, czy też córka jest pełnoletnia i takiemu obowiązkowi nie podlega. Ponadto jako ważny interes strony nie może być kwalifikowana pomoc pełnoletnim dzieciom, które założyły własne rodziny, ponieważ dzieci się już usamodzielniały. Również ponoszenie standardowych kosztów związanych z leczeniem i utrzymaniem nie zostało właściwie udokumentowane np. poprzez wykazanie o leczenie jakich chorób chodzi i jakie koszty są z tym leczeniem związane. Jak sama strona wskazała koszty są standardowe, czyli, że nie są ekscesywne i nie ma to żadnego związku z kwalifikowanym ważnym interesem strony, ponieważ całe społeczeństwo ponosi standardowe koszty leczenia i utrzymania. Również przywołanie okoliczności, że strona nie jest zatrudniona na umowę o pracę nie ma związku z kwalifikowanym, ważnym interesem strony, ponieważ dokonując wyboru funkcjonowania w obrocie gospodarczym jako przedsiębiorca, strona opowiedziała się z własnej woli za takim wyborem i nie była do niego przymuszona.

Odnosząc się do sytuacji finansowej strony, to przedstawiona dokumentacja finansowa nie jest kompletna. Strona nie załączyła zeznania podatkowego za rok 2019, pomimo wezwania Małopolskiego WIIH z dnia 12 lutego 2020 r. do dostarczenia takiego dokumentu. W swoim piśmie z dnia 20 lutego 2020 r. strona wskazała, że nie posiada jeszcze takiego zeznania, ponieważ termin złożenia upływa w dniu 30 kwietnia 2020 r. Należy zwrócić uwagę, że złożenie zeznania podatkowego za rok 2019 było już możliwe w dacie wniesienia wniosku (3 lutego 2020 r.) jak również w dacie pisma strony adresowanego do organu I instancji (20 lutego 2020 r.) i w interesie strony było złożenie tego zeznania w terminie wcześniejszym.

Strona natomiast przedstawiła zeznanie roczne PIT36L za rok 2018 oraz przedstawiła bilans za 2019 r. sporządzony w dniu 31 grudnia 2019 i rachunek zysków i strat za okres od 1 stycznia 2019 r. do 31 grudnia 2019 r.

Strona ubiegając się o umorzenie administracyjnej kary pieniężnej do dnia wydania niniejszej decyzji nie uzupełniła swojego wniosku o żądany dokument – zeznanie podatkowe za rok 2019, pomimo upływu przedłużonego terminu do złożenia takiego zeznania, co nastąpiło w dniu 2 czerwca 2020 r. Powyższe wskazuje na powoływanie się przez stronę na niedookreślone, nieprecyzyjne i ogólne okoliczności, które mają uzasadniać przesłanki do umorzenia administracyjnej kary pieniężnej. Powyższe wskazuje również na brak współpracy z organami.

Z rachunku zysku i strat wynika, że zysk netto za 2019 r. był dodatni (minimalnie powyżej 0). Z bilansu na koniec grudnia 2019 r. wynikało, że aktywa i pasywa zostały zbilansowane na poziomie porównywalnym jak w roku poprzednim 2018 r. Natomiast zeznanie podatkowe za 2018 r. wykazywało bardzo duży przychód i bardzo duży dochód.

Strona nie wskazała w swoich pismach powołując się na załączone dokumenty jakie dane finansowe, wynikające z tych dokumentów powodują niemożliwość zapłaty administracyjnej kary pieniężnej. Okoliczność, że strona przedstawiła bilans za 2019 r., który wskazywał na minimalny zysk powyżej 0, co nie mogło być zweryfikowane treścią zeznania podatkowego, jest niewystarczające do oceny rzeczywistej trudnej sytuacji finansowej strony. Należy wskazać, że przy prowadzeniu działalności gospodarczej zbilansowanie zysków i strat jak również zysk powyżej 0 jest oceniany pozytywnie i nie wskazuje na niepowodzenia w działalności gospodarczej. Powyższe zostało potwierdzone w postępowaniu dotyczącym nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej, w trakcie którego ustalono wartość paliwa stałego wprowadzonego do obrotu w 2019 r.

W swoim piśmie z dnia 24 lutego 2020 r. strona podniosła, że zatrudnia około 50 osób, które niejednokrotnie są jedynymi żywicielami w rodzinie i przy tak ogromnych obciążeniach fiskalnych kolejne obciążenie finansowe może spowodować redukcję tej działalności oraz redukcję etatów. Prezes Urzędu jeszcze raz zwraca uwagę, że to strona naruszyła prawo, a kara została wymierzona w najniższej możliwej wysokości w sytuacji gdy wartością referencyjną, stanowiącą dyrektywę wymiaru kary, o której mowa w art. 35 ust. 4 ustawy o systemie monitorowania jakości paliw jest wielkość obrotu z tej działalności lub wartość paliw stałych

wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli. Wymierzona przez organ I instancji kara pieniężna stanowi zaledwie 0,3 % wartości paliw stałych wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę w roku poprzedzającym rok przeprowadzenia kontroli. Tym samym argumentacja strony o ogromnych obciążeniach fiskalnych, które mogą spowodować redukcję tej działalności oraz redukcję etatów jest nieuzasadniona.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że zasadna jest odmowa umorzenia w całości administracyjnej kary pieniężnej w wysokości 10 000 zł wymierzonej w/w przedsiębiorcy decyzją Małopolskiego WIIH nr 189/2019 z dnia 10 października 2019 r. i utrzymanej w mocy po jej zaskarżeniu decyzją Prezesa Urzędu DIH-2 Nr 3/2020 z dnia 16 stycznia 2020 r. z powodu niewykonania przez w/w przedsiębiorcę obowiązku, o którym mowa w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania jakości paliw w ten sposób, że w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego - węgla kamiennego „ekogroszek”, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a ww. ustawy, przedsiębiorca nie wystawił dokumentu zwanego „świadectwem jakości”, potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych.

Odnosząc się do zarzutów i wniosków strony, Prezes Urzędu informuje co następuje.

Ad. 1. Zarzut naruszenia przepisów postępowania: art. 7, 77 § 1 w zw. z art. 80 KPA

Strona wniosła zarzut naruszenia przepisów postępowania: art. 7, 77 § 1 w zw. z art. 80 KPA poprzez zaniechanie wszechstronnego wyjaśnienia sprawy oraz przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającego się w szczególności w zajęciu stanowiska, iż nie nastąpiła przesłanka do umorzenia kary.

Odnośnie powyższego zarzutu Prezes Urzędu informuje co następuje. Niniejsze postępowanie jest postępowaniem wnioskowym, gdzie strona powinna współpracować z organem w zakresie udowodnienia przesłanek dopuszczalności zastosowania ulgi wobec strony w postaci umorzenia administracyjnej kary pieniężnej w całości. Nie ulega wątpliwości, że to na stronę położony jest ciężar dowodu, a rolą organu jest jedynie weryfikacja okoliczności przywołanych przez stronę. Organ nie ma obowiązku prowadzić szczegółowego postępowania dowodowego wykraczającego poza wniosek strony, czyli nie ma obowiązku gromadzić dodatkowego materiału dowodowego na korzyść strony z własnej inicjatywy. Ponowna analiza przez Prezesa Urzędu wniosku strony potwierdza brak konkretyzacji kwalifikowanego ważnego interesu strony i ważnego interesu publicznego. Przywołane przez stronę okoliczności mają charakter ogólny i dotyczą wszystkich przedsiębiorców, którzy muszą uwzględniać w swojej działalności czynniki wskazywane przez stronę jak również dotyczą ogółu społeczeństwa, ponieważ wszyscy muszą uwzględniać standardowe koszty prowadzenia gospodarstw domowych. Dokumenty finansowe nie wykazują konieczności ponoszenia kosztów administracyjnej pieniężnej przez Państwo z uwagi na minimalny zysk uzyskany przez przedsiębiorcę w roku ubiegłym - 2019. Wartością referencyjną w stosunku do kontroli przeprowadzonej w roku 2019 była wartość paliw stałych wyprowadzonych do obrotu w 2018 r., podczas gdy w tym roku - 2018 przychody przedsiębiorcy były bardzo wysokie i przedsiębiorca mógł przygotować się do recesji w latach następnych. W ocenie Prezesa Urzędu, umorzenie kary w całości nie może mieć w tym przypadku zastosowania. Wniosek też nie odnosił się do ewentualnej możliwości rozłożenia kary na raty i z tego też względu pod tym kątem nie był w niniejszym postępowaniu analizowany.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że zarzut naruszenia przepisów postępowania: art. 7, 77 § 1 w zw. z art. 80 KPA poprzez zaniechanie wszechstronnego wyjaśnienia sprawy oraz przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającego się

w szczególności w zajęciu stanowiska, iż nie nastąpiła przesłanka do umorzenia kary jest oczywiście bezzasadny.

Ad. 2 i 3. Zarzuty naruszenia art. 8 § 1 KPA i nieuwzględnienia szeregu ważnych okoliczności mogących mieć wpływ na umorzenie

Strona wniosła zarzuty naruszenia art. 8 § 1 KPA poprzez prowadzenie postępowania w sposób niepogłębiający zaufania do władzy publicznej i nieuwzględnienia szeregu ważnych okoliczności mogących mieć wpływ na umorzenie.

Odnosząc się do powyższych zarzutów, Prezes Urzędu informuje co następuje.

Po ponownym przeanalizowaniu sprawy oraz augmentacji przedstawionej przez stronę, Prezes Urzędu stwierdza, że nie doszło w tym przypadku do naruszenia zasady zaufania do organów władzy państwowej, o której mowa w art. 8 KPA.

Organ I instancji działał na podstawie prawa i w jego granicach, podejmując wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy. Również dokonanej ocenie stanu faktycznego sprawy nie można zarzucić dowolności, organ merytorycznie i poprawnie uzasadnił zaskarżoną decyzję, podpierając ją logicznymi wnioskami. Ponadto decyzja zawiera odniesienie się do podnoszonych przez stronę skarżącą przesłanek do umorzenia kary zawartych we wniosku strony. W rezultacie wywody zawarte w odwołaniu, zdaniem Prezesa Urzędu, stanowią polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem zawartym w zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z zasadą pewności prawa należy wskazać, że organy Inspekcji Handlowej podejmowały działania oraz dokonywały rozstrzygnięć w sposób przewidywalny i konsekwentny, a także zgodny ze swoją dotychczasową praktyką. Dotychczasowa praktyka uwzględnia możliwość umorzenia w całości administracyjnej kary pieniężnej tylko w przypadkach wyjątkowych i jednocześnie rzadkich, uzasadnionych rzeczywistym i skonkretyzowanym ważnym interesem publicznym czy ważnym interesem strony. Praktyką częściej stosowaną przez organy Inspekcji Handlowej jest zastosowanie ulgi w postaci rozłożenia na raty administracyjnej kary pieniężnej przy odpowiednim uzasadnieniu przesłanek dopuszczalności zastosowania tej ulgi. Na gruncie niniejszej sprawy ta kwestia nie podlegała rozpatrzeniu, ponieważ strona nie złożyła takiego wniosku.

W swoim wyroku z dnia 10 stycznia 2019 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie (sygn. akt I SA/Kr 788/18) orzekł:

„To wniosek podatnika określa zatem przedmiot i zakres postępowania. Organ podatkowy jest związany treścią wniosku w tym sensie, że nie może zastosować innej ulgi niż ta, o którą prosi podatnik.”

Po przeprowadzeniu analizy decyzji I instancji, Prezes Urzędu stwierdził, że przywołane przez stronę nieuwzględnienie szeregu ważnych okoliczności mogących mieć wpływ na umorzenie ma charakter subiektywny, a nie obiektywny. Organ I instancji szczegółowo odniósł się do każdej okoliczności przywołanej przez stronę, które dla strony miały znamiona ważnych okoliczności uzasadniających ważny interes strony lub ważny interes publiczny. Niemniej jednak Prezes Urzędu potwierdza, że okoliczności te miały charakter ogólny odnoszący się do ogółu społeczeństwa lub ogółu przedsiębiorców, czyli ciężarów ponoszonych przez całe społeczeństwo (ponoszenie standardowych kosztów utrzymania i leczenia) lub ponoszonych przez przedsiębiorców z tej branży (ciepła zima, duży import węgla z zagranicy, zastój z uwagi na porę roku w branży budownictwo) ewentualnie przez wszystkich przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą (COVID -19, zatory płatnicze, wysokie koszty pracy, trudności ze znalezieniem wartościowych pracowników, zła koniunktura, wzrost kosztów prowadzenia działalności, trudna sytuacja kontrahentów). Okoliczności takie jak nieściągalne wierzytelności również podlegały analizie. Wskazać należy, że nieściągalne wierzytelności stanowią element ryzyka

działalności gospodarczej. Przedsiębiorca bowiem godzi się, że umowy, które zawiera ze swoimi kontrahentami, których indywidualnie dobiera w prowadzeniu działalności gospodarczej mogą nie zostać zrealizowane.

Prawdą jest, że w interesie skarżącego leży uzyskanie ulgi. Jednakże tak rozumiany interes nie jest równoznaczny z przesłanką z art. 189k § 1 KPA. Ustawodawca w przepisie tym podkreślił wyjątkowość interesu strony jako przesłanki udzielenia ulgi, określając go przymiotnikiem „ważny”. Stąd subiektywne przeświadczenie skarżącego, że taki właśnie jest jego interes w uzyskaniu ulgi nie jest wystarczające dla uznania tej przesłanki za spełnioną, jeżeli obiektywnie istniejące okoliczności faktyczne tego nie potwierdzają (patrz: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. akt II SA/Bk 698/18).

W tej sytuacji uwzględniając obowiązujące przepisy, argumentację organu I instancji oraz zarzuty odwołania, Prezes Urzędu nie znalazł podstaw do przyjęcia, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem. Zdaniem Prezesa Urzędu przedmiotowa decyzja wydana została zgodnie z obowiązującym prawem, w wyniku prawidłowo prowadzonego postępowania i ustalenia istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych, jak również prawidłowej ich oceny. Dlatego pomimo subiektywnych i odmiennych odczuć strony skarżącej należało uznać, że podjęte rozstrzygnięcie jest prawidłowe i nie przekroczyło granic uznania administracyjnego.

Ad. 4 Wnioski Strony

W swoim odwołaniu Strona wniosła o uchylenie decyzji organu I instancji w całości i umorzenie administracyjnej kary pieniężnej, ewentualnie o uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Strona złożyła również wniosek o wstrzymanie wykonania decyzji.

Odnosząc się do powyższych wniosków, Prezes Urzędu informuje, że nie znajduje podstaw prawnych ani faktycznych do uchylenia decyzji organu I instancji w całości i umorzenia administracyjnej kary pieniężnej, ewentualnie do uchylenia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Decyzja organu I instancji jest decyzją uznaniową. Wprawdzie organ I instancji stwierdził, iż nie zaistniały przesłanki ważnego interesu publicznego i ważnego interesu strony i odstąpił od analizy finansowej dokumentów przedstawionych przez stronę, niemniej jednak należy wskazać, że nawet pobieżna analiza tych dokumentów w świetle ogólnych okoliczności przywoływanych przez stronę czyli wszelkich uciążliwości związanych z prowadzeniem gospodarstwa domowego czy z działalnością gospodarczą wskazuje jednoznacznie na brak doprecyzowania i jasnego określenia o jaki kwalifikowany ważny interes publiczny czy ważny interes strony stronie chodzi. W ocenie Prezesa Urzędu, ten interes powinien być najpierw doprecyzowany, a później należy badać faktyczną niemożliwość uregulowania kary przez stronę. Z okoliczności sprawy wynika, że argumenty strony mają charakter ogólny i niekonkretny. Strona również prawidłowo wezwana przez organ I instancji nie załączyła np. dokumentów wskazujących na stan posiadania i aktywa strony, a załączone dokumenty finansowe wskazujące na bardzo duży przychód i dochód w 2018 roku, na minimalny zysk w 2019 r. nie wskazują na ciężką sytuację finansową strony, tylko raczej na próbę uchylenia się od zapłaty administracyjnej kary pieniężnej.

Odnosząc się natomiast do wniosku strony o wstrzymanie wykonania decyzji, to należy wskazać, że decyzje uznaniowe nie posiadają przymiotu wykonalności, dlatego też instytucja wstrzymania wykonania decyzji nie ma w tym przypadku zastosowania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 KPA Organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez Organ drugiej instancji oceny, że decyzja Organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez Organ drugiej instancji. Prezes Urzędu przychylił się tym samym

do ustaleń poczynionych w toku postępowania przez Organ pierwszej instancji oraz uznał, iż w pełni uzasadniona jest odmowa udzielenia stronie postępowania wnioskowanej przez nią ulgi polegającej na umorzeniu administracyjnej kary pieniężnej w całości.

Tym samym, decyzja Małopolskiego WIIH (nr akt kontroli: ZT.8361.164.2019) z dnia 10 marca 2020 r. powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia Stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od Strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stały i wynosi: 200 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane Stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 z późn. zm.); § 2 ust. 6 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

z up. Prezesa Urzędu

Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska

Zastępca Dyrektora

Departamentu Inspekcji Handlowej

/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1/ adresat

2/ Małopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej.

3/ a/a.